

накара да коленича до нея, хвана ме за ржката и я задържа въ горещата си ржка. Притъмняваше въ стаята, но аз забелязах, какъ очитѣ ѝ се пълнѣха бавно съ сълзи. Чухъ я, че шепне нѣщо, наведохъ се до устнитѣ ѝ и разбрахъ. Тя искаше да доведе братчето си при нея. Доведохъ го. Мама го взе на гърдитѣ си, после прегърна съ другата си ржка и мене, привлѣче ме до лицето си и азъ сѣтихъ какъ сълзитѣ ѝ намокриха бузитѣ ми. Тя плака така цѣла минута, държеше ни и все шепнѣше сподавени думи.

Гласътъ ѝ бѣше съвсемъ тихъ, но азъ го чувахъ. Тя нареждаше, че е много-много зле болна, че може да умре и, че ние ще останемъ невръстни сирачета при чужди хора. . . Кой ще ни отглежда? Кой ще ни милва и обича безъ родна майчица? Кой?

Братчето ми си играеше съ коситѣ ѝ. Слушахъ я и усѣдахъ какъ сърдцето ми е премалѣло отъ мъжа и жалость, а въ гърлото нѣщо ме души и задавя.

На другия день я качиха въ шейната и отведоха въ града.

Изнанаха дълги дни. Татко много пжти ходи въ града и се звървша. Донасяше ни ябълки и орѣхи и казваше, че мама ни ги изпраща и, че скоро щѣла да си дойде и тя.

А днитѣ минаваха. Снѣгътъ се стопи, почнаха да вѣятъ топли, южни вѣтрове. Въ жгъла подскачаха малки ягънца. Кокошки кудкудякаха въ полозитѣ. Баба

ни казваше, че скоро ще дойдатъ велики заговѣзни. . .

Една сутринъ татко стегна колата и каза, че отива въ града, да доведе мама, защото била оздравѣла вече.

Цѣлиятъ день мислѣхъ все за това — ще си дойде ли най-после мама. Вечерта отъ училището припахъ направо къмъ дома. Още отдалече видѣхъ колата всрѣдъ двора и сърдцето ми затупа ускорено. Баща ми се е върналъ отъ града, мама трѣбва да си е дошла вече.

Посрещна ме баба ми и ме поведе къмъ стаята. Оттамъ се чуваха гласове. Дошли роднини да видятъ мама. Влѣзохме. Покрай стената бѣха насѣдали гоститѣ, а малко встрани отъ тѣхъ, върху постилка, седѣше една друга жена — слаба, бледа, суха. Стояхъ така само единъ мигъ и познахъ — тази жена бѣше мама!

Но колко е отслабнала, колко е бледа, горката!

Не знаяхъ какво да правя. Баба ме побутна по рамото.

— Иди де — рече тя — цѣлуни ржка на майка си. Кажѣ ѝ — добре дошла.

Азъ пристъпихъ, мама ми подаде костеливата си ржка, цѣлунахъ я, а тя ме помилва по лицето и отъ очитѣ ѝ закапаха сълзи, макаръ, че се усмихваше. . .

Отъ този день въ нашата кжша се върна пакъ прежната радость и весели дни. Наближаваше Великденъ и ние се готвѣхме да го посрещнемъ.

Георги Райчевъ

ГАТАНКА

Цѣло лѣто си кротува,
на заспало се преструва.
Щомъ пѣкъ дойде златна есенъ,
то запѣва звънка пѣсенъ.
Всѣка заранъ — рано-рано,
пѣѣ, вика катъ раздрано.

Щомъ катъ чуютъ го децата,
трепватъ имъ за мигъ сърдцата
и забравятъ тѣ игритѣ,
бързо стѣгатъ си торбитѣ,
къмто него тичатъ всички —
сжщи работни пчелички.

Ха сѣтете се сега,
кой е тозъ пѣвецъ!